

ПРАЗНИКЪТ

ТОМАС ВИНТЕРБЕРГ / МОГЕНС РУКОВ / БО ХАНСЕН / ДЕЙВИД ЕЛДРИДЖ

ПРАЗНИКЪТ

УИЛЯМ БЪТЛЪР ЙЕЙТС
1865-1939

ЛЕДА И ЛЕБЕДЪТ

Внезапен удар. И над нея бял
крила огромни, тъмен пух лежи
на скута ѝ – с клюн сграбчил гола шия,
гърди в гърди той здраво я гържи.

Как да отблъснат тези тръпни пръсти
от скута слаб пернатия разкош?
И как плътта под тласъците гъсти
на туй сърце да не изгуби мощ?

Потръпват слабините, и се срива
стената, лумва кула като факла,
загива Агамемнон. В този плен
на кръв въздушна, в мъдростта му жива
и в силата – дали се е облякла,
горде я пусне клонът изнурен?

ПРЕВЕЛ: АЛЕКСАНДЪР ШУРБАНОВ

ТОМАС ВИНТЕРБЕРГ / МОГЕНС РУКОВ / БО ХАНСЕН

СЦЕНИЧНА АДАПТАЦИЯ ДЕЙВИД ЕЛДРИДЖ

ПРЕВОД МАРГИТА ГОШЕВА

РЕДАКЦИЯ ЯВОР ГЪРДЕВ

РЕЖИСЬОР ЯВОР ГЪРДЕВ

СЦЕНОГРАФИЯ И КОСТЮМИ СВИЛА ВЕЛИЧКОВА и ЕЛИЦА РАНГЕЛОВА

МУЗИКА КАЛИН НИКОЛОВ

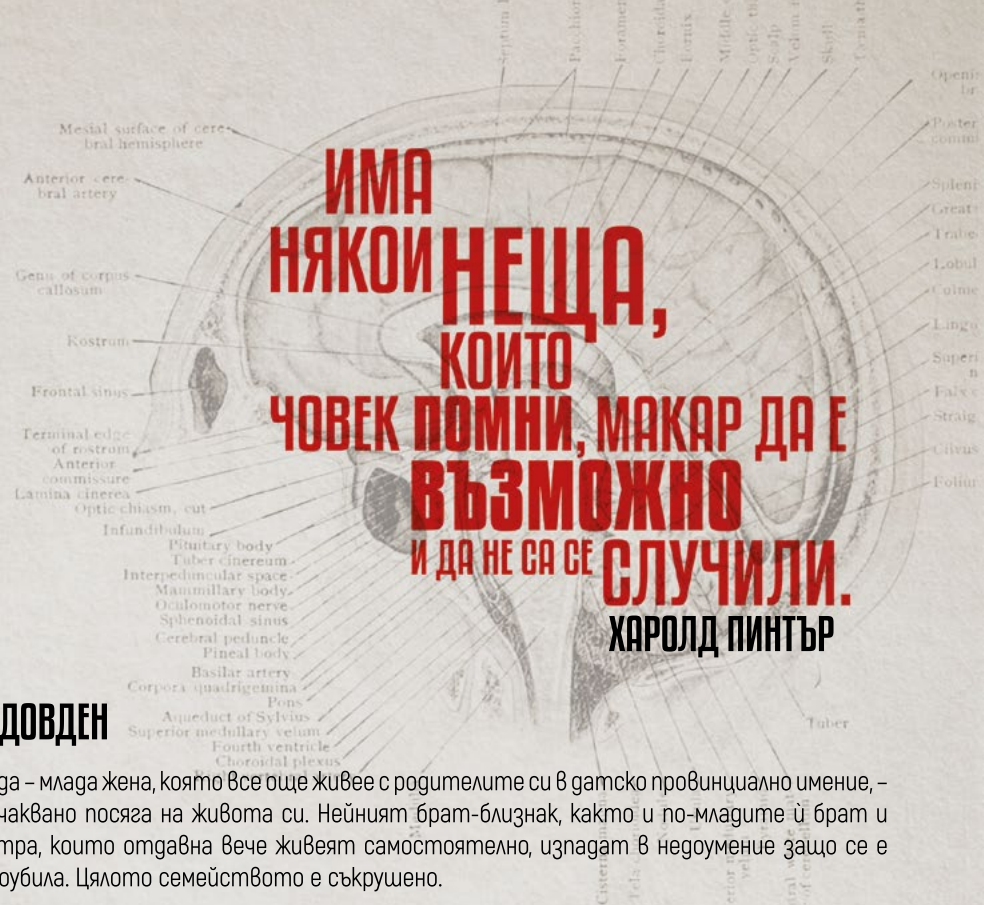
ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

КРИСТИАН	БОЙКО КРЪСТАНОВ
МИКЕЛ	МАК МАРИНОВ
ХЕЛЕНЕ	КАТАЛИН СТАРЕЙШИНСКА
МЕТЕ	ВЕСЕЛА БАБИНОВА
ХЕЛГАР	ИВАН БЪРНЕВ
ЕЛЗЕ	АНАСТАСИЯ ЛЮТОВА
ХЕЛМУТ	ХРИСТО ПЪДЕВ
ПОЛ	ПЕНКО ГОСПОДИНОВ
ДЯДОТО	ИВАН ПЕТРУШИНОВ
ПИЯ	ЛУИЗА ГРИГОРОВА-МАКАРИЕВ
КИМ	ВЛАДИМИР ЗОМБОРИ
ЛАРО	ГЕОРГИ КАЦАРСКИ
ГЪАТОКАЙ	БОРИСЛАВ ДИМИТРОВ-БОБО

ФОТОГРАФ СТЕФАН Н. ЩЕРЕВ

ГРАФИЧЕН ДИЗАЙН ТЕОДОРА СИМОВА

ПРЕМИЕРА 29-ТИ / 30-ТИ МАРТ 2019 Г.

ИМА НЯКОИ НЕЩА, КОИТО ЧОВЕК ПОМНИ, МАКАР ДА Е ВЪЗМОЖНО И ДА НЕ СА СЕ СЛУЧИЛИ.

ХАРОЛД ПИНТЪР

ВИДОВДЕН

Линга – млада жена, която все още живее с родителите си в датско провинциално имение, – неочаквано посяга на живота си. Нейният брат-близнак, както и по-младите ѝ брат и сестра, които отдавна вече живеят самостоятелно, изпадат в недоумение защо се е самоубила. Цялото семейството е съкрушено.

Погребението минава, болката постепенно започва да утихва и на хоризонта се загава юбилеят на бащата. Всички от семейството се събират във фамилното имение, за да отбележат годишнината.

Честването започва многообещаващо и семейната хармония е на път да се възстанови след тежките рани от преждевременната загуба. Всички членове на семейството – любители на острия хумор, взаимните саркастични провокации и солени шеги, – лека-полека се отпускат и потъват във вихъра на празника, докато братът-близнак на самоубилата се Линга не решава да произнесе поздравителна реч, която преобръща всичко.

СOLIDНО ИЗГРАДЕНАТА (по правилата от манифеста на „Догма 95“) ЕКРАННА ДРАМАТУРГИЧНА ОСНОВА НА ДАТСКОТО АВТОРСКО ТРИО ТОМАС ВИНТЕРБЕРГ, МОГЕНС РУКОВ И БО ХАНСЕН В НАЧАЛОТО НА НОВОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПОЛУЧАВА СВОЯТА СЦЕНИЧНА АДАПТАЦИЯ ОТ БРИТАНСКИЯ ДРАМАТУРГ ДЕЙВИД ЕЛДРИДЖ. ПРЕЗ 2004-ТА ГОДИНА ТАЗИ АДАПТАЦИЯ ЗА ПРЪВ ПЪТ Е ПОСТАВЕНА НА СЦЕНАТА НА ЛОНДОНСКИЯ ТЕАТЪР „АЛМЕЙДА“ С МЛАДИЯ ТОМ ХАРДИ, СЛЕД КОЕТО ЗАПОЧВА НЕПРЕКЪСНАТОТО ѝ ТРИУМФАЛНО ШЕСТВИЕ ПО ЕВРОПЕЙСКИТЕ И СВЕТОВНИ СЦЕНИ, ЗА ДА СТИГНЕ ДНЕС ДО СРЕЩА И С БЪЛГАРСКИТЕ ЗРИТЕЛИ.

ЯВОР ГЪРДЕВ

ЧУДО ГОЛЯМО

Едуард Сент-Обин на тригодишна възраст

„Има някои много противни хора по света и е жалко, ако един от тях е баща ти.’
‘Не смятам, че хората са знаели достатъчно как да отглеждат деца в онези дни. Много родители от поколението на баща ти просто не са знаели как да изразяват обичта си.’
‘Жестокостта е противоположност на любовта, каза Патрик, ‘а не просто нейна неясна вариация.’

(Едуард Сент-Обин, „Лоша новина“)

Едуард Сент-Обин (роден на 14 януари 1960 г.) е английски писател и журналист, известен главно с полу-автобиографичните си романи от поредицата „Патрик Мелроуз“ – „Чудо голямо“, „Лоша новина“, „Малко надежда“, „Майчино мякото“ и „Най-после“. Като Сент-Обин, така и неговият герой Патрик Мелроуз са били изнасилвани от бащите си от петгодишна възраст нататък, в продължение на няколко години.

...СЕНТ-ОБИН: ...аз самият нататък в живота си нямах преживявания, подобни на тези, които ми се случиха като малък и, знаете ли, никога не разказах на друго човешко същество истината за моето детство, докато не станах на 25, когато направих неуспешен опит за самоубийство и осъзнах, че следващият път ще успея, ако не кажа истината.

ГРОС: Когато все пак споделихте, че сте били изнасилван като дете, как реагира майка Ви? Понеже тя не е знаела, нали така?

СЕНТ-ОБИН: Тя каза, че не е знаела, така е.

ГРОС: Но Ви не ѝ вярвате?

СЕНТ-ОБИН: Ами, вярвам ѝ. Вярвам, защото хората имат невероятна способност да капсулират и да отричат нещата. В известна степен това е и темата на последната книга в поредицата. Това е една от темите. В крайна сметка и героят ми Патрик вижда майка си като жертва на тиранията и насилието от страна на баща си, но започва да се чуди, дали няма и елемент на съвместност, може би несъзнателно, между нейния мазохизъм и неговия садизъм.

Спомняйки си за миналото, трябва да кажа, че след публикуването на „Чудо голямо“ получих писмо от една детегледачка, която се грижеше за нас като деца. В него тя ми пише, че ме е чувала от коридора да пища и е знаела, че става нещо ужасно. Но тогава е била на 19 и се е страхувала от баща ми, та никога не е посмяла да предприеме нещо. После цял живот се чувствала виновна заради това. Така че, ако даже детегледачката е знаела, как би могла майка ми, която през цялото време беше там, да

не е? Трябва да е имало някакво раздвоение в нейния ум. Аз обаче не отричам, че хората са способни да се раздвояват по този начин. Не твърдя, че е знаела и е одобрявала. Просто мисля, че спокойно би могла да разбере ако би била в състояние да не го крие от самата себе си.

ГРОС: Каква беше нейната реакция, когато Ви ѝ казахте, че не може да отрича това?

СЕНТ-ОБИН: Каза, че баща ми изнасилвал и нея и че след раждането на сестра ми тя отказвала повече да спи с него. След което той я изнасилвал и тя щяла да го напусне, но забременяла... В резултат на именно тази бременност съм се родил аз.

СЕНТ-ОБИН: На финала на „Малко надежда“ Патрик излиза навън в снега и стои до едно езеро. Той е достигнал до определена точка. Мисли си, че това, към което се стреми, не е опрощаване; стреми се към отчуждаване, тъй като в прошката има лек снизходителен уклон, в смисъл, че този, който прощава има морално превъзходство над този, на когото прощава. Патрик намира нещо неудовлетворително в това и просто иска отчуждаване; и го получава. Внезапно му се открива възможност да не бъде преследван, да бъде свободен да насочи вниманието си към каквото избере, което е най-основната от всички свободи. И той взема една пръчка и я хвърля в средата на езерото. Смешно е: не знаех защо той прави това, когато го пишех; изглеждаше просто неизбежен жест.

Мисля, че това е, което чувствам – наистина чувствам сега. След всички тези години и всички тези книги, съм толкова равнодушен към това, което ми бе причинено.

ТРАВМАТА ОТ ПРЕДАТЕЛСТВОТО

ТРАВМАТИЧНАТА АМНЕЗИЯ КАТО АДАПТИВНА РЕАКЦИЯ НА НАСИЛИЕТО НАД ДЕЦА

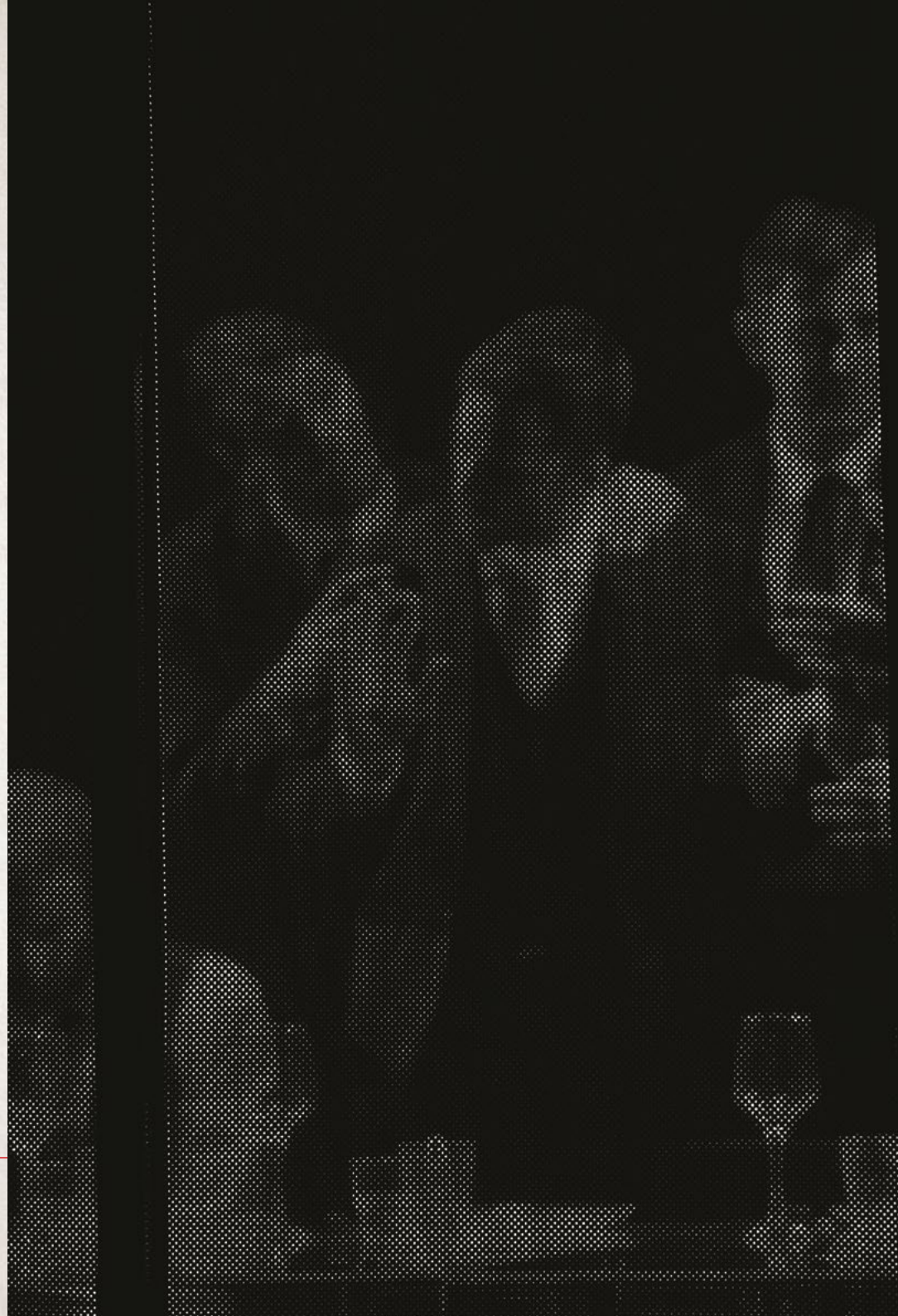
Теорията за травмата от предателството допуска, че психогенната амнезия е адаптивна реакция на насилието в детска възраст. Когато родител или друга авторитетна фигура наруши фундаменталната етика на човешките взаимоотношения, жертвите може да предпочетат да не забелязват травмата, не за да намалят страданието, а за да осигурят оцеляването си. Амнезията позволява на детето да запази привързаността си към фигура, жизнено важна за оцеляването му, развитието и благополучието му. Анализът на еволюционната принуда, менталните нагласи, социалните познания и потребностите за развитието показва, че степента, в която е престъпена най-фундаменталната човешка етика, може да окаже влияние върху природата, формата и хода на развитие на травмата, както и на преработването на травмата.

ПРИВЪРЗАНОСТ, ПРЕДАТЕЛСТВО И ТРАВМА

Допускам, че психологическата травма, която е в състояние да предизвика дълбока амнезия, има основно социален характер. Всеизвестно е, че физическото и психическото оцеляване на бебетата и децата зависи от успешното привързване между детето и този, който се грижи за него (Bowlby, 1969, 1988). Тъй като тази привързаност е от решаващо значение за развиващото се дете, нейната ефективност по време на израстването се гарантира от сложна система от емоционални, когнитивни и поведенчески компоненти.

Насилието над дете е много вероятно да произведе социален конфликт или предателство за жертвата (Bunge, 1993; Dominelli, 1989; Finkelhor & Browne, 1985; Miller, 1984). Освен това, има доказателства, че най-разрушителните психологически ефекти от насилието над деца възникват, когато жертвите са малтретирани от лице, което те познават и на което имат доверие (напр., Feinauer, 1989). Ако детето преработи предателството по нормален начин, то ще бъде мотивирано да спре да общува с предателя. Вместо това то има необходимост да игнорира предателството. Ако предателят е родител, жизнено важно е детето да не спира да се грижи по начин, който насърчава привързаността. За детето отгърпването от човека, от когото зависи, би застрашило в още по-голяма степен живота му, както физически, така и психически. Ето защо травмата от насилието по самата си същност изисква знанието за него да бъде блокирано от психическите механизми, които контролират привързаността и изразяването на привързаността. Блокирането на това знание може да бъде частично (например - само на емоционалния отговор), но в много случаи то води до по-дълбока амнезия.

Дженифър Дж. Фрейд (Jennifer J. Freyd)
Университет Орегон

БЛИЗО **20%** ОТ МОМИЧЕТАТА (1 ОТ ВСЕКИ 5) И **8%** ОТ МОМЧЕТАТА (1 ОТ ВСЕКИ 12,5) СА ПОДЛОЖЕНИ НА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ ПРЕДИ ОСЕМНАЙСЕТЯ СИ РОЖДЕН ДЕН. (PEREDA ET AL, 2009)

95% ОТ ДЕЦАТА ЖЕРТВИ НА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ СА НАСИЛВАНИ ОТ някого, комуто се доверяват и когото познават. (NARCAN 2009).

НАЙ-УЯЗВИМАТА ВЪЗРАСТ, НА КОЯТО ДЕЦАТА СТАВАТ ЖЕРТВИ НА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ, Е МЕЖДУ **3 И 8** ГОДИНИ. (BROWNE & LYNCH, 1994).

В **98%** ОТ ДОКЛАДВАНИТЕ СЛУЧАИ НА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ НАД ДЕЦА, ПОКАЗАНИЯТА НА ДЕЦАТА СА ПРИЕТИ ЗА ДОСТОВЕРНИ. (NSW CHILD PROTECTION COUNCIL, CITED IN DUMPNA HOUSE 1998).

73% ОТ ДЕЦАТА ЖЕРТВИ НЕ РАЗКРИВАТ НА НИКОГО ЗА СЛУЧИЛОТО СЕ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПОНЕ ЕДНА ГОДИНА. **45%** НЕ РАЗКРИВАТ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПЕТ ГОДИНИ. **НЯКОИ НЕ СЪОБЩАВАТ НИКОГА**. (BROMAN-FULKS ET AL, 2007).

ЕДИН ОТ ВСЕКИ ТРИМА ВЪЗРАСТНИ НЕ БИ ПОВЯРВАЛ НА ДЕТЕ АКО ТО СЪОБЩИ ЗА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ. (AUSTRALIAN CHILDHOOD FOUNDATION, 2010).

СРЕД НАСИЛНИЦИТЕ НА ДЕЦА ПОД ШЕСТ-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ, **50%** СА ЧЛЕНОВЕ НА СЕМЕЙСТВОТО НА ДЕТЕТО. ЧЛЕНОВЕ НА СЕМЕЙСТВОТО СА ОТГОВОРНИ И В **23%** ОТ СЛУЧАИТЕ НА НАСИЛИЕ НАД ДЕЦА НА ВЪЗРАСТ МЕЖДУ ДВАНАЙСЕТ И СЕДЕМНАЙСЕТ ГОДИНИ. (SNYDER, 2000).

90% ОТ УПРАЖНЯВАЩИТЕ СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ НАД ДЕЦА СА МЪЖЕ И САМО **3,9%** - ЖЕНИ. **6%** СЕ КАТЕГОРИЗИРАТ КАТО „НЕОПРЕДЕЛЕН ПОЛ“. (MCLOSKEY & RAPHAEEL, 2005).

ЖЕРТВИТЕ НА СЕКСУАЛЕН ТОРМОЗ КАТО ДЕЦА Е **ОТ ДЕСЕТ ДО ТРИНАЙСЕ** ПЪТИ ПО-ВЕРОЯТНО ДА НАПРАВЯТ ОПИТ ЗА САМОУБИЙСТВО. (PLUNKETT A, O'TOOLE B, SWANSTON H, OATES RK, SHRIMPSON S, PARKINSON P 2001).

ДЕСЕТ ПЪТИ ПО-ВЕРОЯТНО Е ДЕЦАТА, КОИТО ЖИВЕЯТ ПРИ ПРИЕМНИ СЕМЕЙСТВА, ДА СТАНАТ ЖЕРТВА НА СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ, ОТКОЛКОТО ТЕЗИ, КОИТО ЖИВЕЯТ С ДВАМАТА СИ БИОЛОГИЧНИ РОДИТЕЛИ. В НАЙ-ГОЛЯМ РИСК СЕ НАМИРАТ ДЕЦАТА, КОИТО ЖИВЕЯТ С ЕДИНИЯ СИ БИОЛОГИЧЕН РОДИТЕЛ И НЕГОВИЯ НОВ ПАРТНЬОР. ТЕ СТАВАТ ЖЕРТВИ **ДВАЙСЕТ** ПЪТИ ПО-ЧЕСТО. (SEDLACK ET AL, 2010).

ЗНАЕТЕ ЛИ КЪДЕ СА ДЕЦАТА ВИ?

МАЙКЪЛ ДЖЕКСЪН

БАЩАТА СЕ ВРЪЩА ОТ РАБОТА, ИЗПЛАШВА СЕ ДО СМЪРТ
МАЙКАТА ПЛАЧЕ ЗАРАДИ БЕЛЕЖКАТА, КОЯТО Е ПРОЧЕЛА
БАЩАТА ПИТА „КАКВО СТАВА?“
МАЙКАТА ОТЧАЯНО ВИКА „МОМИЧЕНЦЕТО НИ ГО НЯМА!“

ЗНАЕТЕ ЛИ КЪДЕ СА ДЕЦАТА ВИ?
ЗАЩОТО СЕГА Е ПОЛУНОЩ...
АКО ТЕ СА НЯКЪДЕ НА УЛИЦАТА,
ПРЕДСТАВЕТЕ СИ САМО КОЛКО СА УПЛАШЕНИ.

ТЯ НАПИСА, ЧЕ Й Е ДОТЕГНАЛО ПАСТРОКЪТ Й ДА Я ИЗПОЛЗВА,
ДА Й КУПУВА НЕЩА, ЗА ДА СЕ ВЪЗПОЛЗВА СЕКСУАЛНО
САМО ПОМИСЛЕТЕ, КАК СТОИ САМА НАВЪН
КАК ЩЕ ОЩЕЛЕЕ ТОВА ДЕТЕ?
ТО НЯМА КАКВО ДА ЯДЕ!

ЗНАЕТЕ ЛИ КЪДЕ СА ДЕЦАТА ВИ?
ЗАЩОТО СЕГА Е ПОЛУНОЩ...
АКО ТЕ СА НЯКЪДЕ НА УЛИЦАТА,
ПРЕДСТАВЕТЕ СИ САМО КОЛКО СА УПЛАШЕНИ.

СПАСЕТЕ МЕ (ОТ ТОЗИ АД НА ЗЕМЯТА)
СПАСЕТЕ МЕ (ЗАЩОТО НЕ ИСКАМ ДА ЗНАМ)
СПАСЕТЕ МЕ

СЕГА ТЯ Е НА ПЪТ. НА ПЪТ КЪМ ХОЛИВУД.
ИСКА ДА БЪДЕ ЗВЕЗДА – ПЛАЩАЛО СЕ ДОБРЕ.
СЛИЗА НА ГАРАТА, ТАМ НАВЪРТА СЕ МЪЖ:
„ЩЕ ТИ ПОКАЖА КЪДЕ СА ПАРИТЕ,
САМО СИ РАЗПУСНИ КОСИТЕ“.
И ТЯ Е ВЕЧЕ НА УЛИЦАТА, НА СЪНСЕТ БУЛЕВАРД
ПРОДАВА СВОЕТО ТЯЛО. ВЯРВА, ЩЕ СТИГНЕ ДАЛЕЧ.
ПОЛИЦИАЙТЕ ИДВАТ ИЗЗАД ЪГЪЛА – СЪОБЩИЛ ИМ Е НЯКОЙ.
АРЕСТУВАТ ДВАНАЙСЕТГОДИШНО ДЕТЕ.

ЗНАЕТЕ ЛИ КЪДЕ СА ДЕЦАТА ВИ?
ЗАЩОТО СЕГА Е ПОЛУНОЩ...
АКО ТЕ СА НЯКЪДЕ НА УЛИЦАТА,
ПРЕДСТАВЕТЕ СИ САМО КОЛКО СА УПЛАШЕНИ.

MICHAEL JACKSON
"DO YOU KNOW WHERE YOUR CHILDREN ARE"
ALBUM: XSCAPE

NEVERLAND

СРЕЩА „ЗАКРИЛА НА МАЛОЛЕТНИТЕ В ЦЪРКВАТА”

[нова синодална зала на Ватикана, 21-24 февруари 2019 г.]
Света литургия; Зала Регия, неделя, 24 февруари 2019 г.

А който съблазни един от тези, малките, които вярват в Мене, за него е по-добре да му окачат воденичен камък на шията и да го хвърлят в морето. (Марко 9:42)

ОБРЪЩЕНИЕ НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАПА ФРАНЦИСК СЛЕД СВЕТАТА ЛИТУРГИЯ

Скъпи братя и сестри,
като благодаря на Бог, който беше с нас през тези дни, бих искал да благодаря на всички вас за църковния дух и конкретния ангажимент, който така щедро демонстрирахте.
Нашата работа ни накара да осъзнаем още веднъж, че сексуалното насилие над деца е, и исторически е било, широко разпространено явление във всички култури и общества. Едва напоследък то стана обект на систематично разследване, благодарение на промените в обществените нагласи към един проблем, който до скоро се считаше за табу; всички знаеха за съществуването му, но никога не говореше за него. **Напомня ми на една група жестока религиозна практика, широко разпространена в миналото в някои култури, на човешки жертвоприношения (често на деца) в езически ритуали.** Но дори и днес, наличната статистика за сексуалното насилие над малолетни, водена от различни национални и международни организации и агенции (СЗО, УНИЦЕФ, ИНТЕРПОЛ, ЕВРОПОЛ и други), не отразява реалния размер на явлениято, което често е подценявано, главно поради това, че много случаи на сексуално насилие над деца не се разкриват, особено многобройните, извършвани вътре в семействата. В действителност жертвите проговарят рядко и рядко търсят помощ. Тази тяхна неохота е породена от срам, объркване, страх от наказание, различни форми на вина, недоверие в институциите, културни и социални условности, но също така и от липса на информация за службите и организациите, които могат да помогнат. Страданието трупа огорчение, води дори до самоубийство, а понякога и до отмъщение чрез извършване на предизвикалото травмата деяние. Едно е сигурно – милиони деца по света са жертви на експлоатация и на сексуално насилие.

Братя и сестри, днес ние сме изправени пред една проява на нагло, агресивно и разрушително зло. Зад и вътре в него стои духът на злото, което в своята гордост и в своята арогантност счита себе си за Властелин на света и мисли, че е победило. С авторитета на брат и баща, макар и незначителен и грешен, но все пак пастор на Църквата, уповаваща се на милосърдието, бих искал да ви кажа: в тези болезнени случаи виждам ръката на злото, която не щади дори невинността на децата. А това ме кара да мисля за Ирод, който, от страх да не загуби властта си, нарежда избиването на всички младенци във Витлеем. Зад това стои сатаната.

В заключение бих искал да подчертая важната необходимост да превърнем това зло във възможност за пречистване. Нека се поучим от примера на Едит Щайн – Света Тереза Бенедикта от Кръста – с увереността, че „в най-тъмната нощ се въздигат най-великите пророци и светци. Все пак, животворният поток на мистичния живот остава невидим. Със сигурност, решаващите събития в световната история са повлияни от души, за които историческите книги остават безмълвни. А за тези души, на които трябва да благодарим за решаващите събития в нашия личен живот, ще разберем едва в деня когато всичко скрито излезе наяве”.

АРГУМЕНТЪТ ЗА ВРЕДАТА

Аргументът за вредата е прост аргумент с две предпоставки: емпирична предпоставка – сексът на възрастен с дете сериозно вреди на детето и нормативна предпоставка – неморално е да се вреди сериозно на дете (поне доколкото единственото оправдание за вредата е, че тя носи на възрастния сексуално удоволствие).

АРГУМЕНТЪТ ЗА СЪГЛАСИЕТО

Друг общоприет аргумент защо е нередно възрастен да прави секс с дете е аргументът за съгласието. Този аргумент също може да бъде обусловен от две предпоставки: първо – нередно е да се въвлича някой в сексуален акт без съгласието му; второ – децата не могат да дадат съгласие за секс, следователно сексът с деца винаги се случва без съгласие.

Аргументът за съгласието привлича съществено интуитивно одобрение и Дейвид Финкелор, един от водещите световни изследователи на педофилията, твърди, че той е дори по-силен от аргумента за вредата. Финкелор обяснява, че аргументът за вредата е емпирично уязвим: той зависи от емпиричния факт, че е причинена вреда, който понякога е спорен. Обратно, аргументът за съгласието не зависи от несигурни емпирични факти в същата степен. Затова, аргументът за съгласието е по-устойчив (Finkelhor 1979).

Макар че Финкелор може да е прав, че аргументът за вредата е емпирично уязвим, той не е прав да твърди, че аргументът за съгласието е по-малко уязвим. Причината е, че аргументът за съгласието е зависим от аргумента за вредата. Ще се убедим в това, като вземем под внимание неоспоримия факт, че има много неща, за които децата могат и са в правото си да дадат съгласие. Ако попитам моя 10-годишен син дали иска да поиграем баскетбол и той каже „да“, а след това отидем да играем баскетбол – в това не би имало нищо нередно. Същото би важало и за каране на ски, гледане на детски филм или приготвяне на торта. От друга страна, има неща, за които децата не могат да дават съгласие. Ако предложи на моя син да си играем с оръжия, да се напием или да правим секс, ще бъде недопустимо да осъществим тези предложения, независимо от неговото съгласие.

Защо децата могат да дават съгласие за едни неща, а за други – не? Основното обяснение изглежда е, че докато някои неща са вредни, други не са, и макар възрастните да имат привилегията да дават съгласието си за вредни неща (в определени граници), децата нямат тази привилегия или я нямат в същата степен.

СЕКС НА ВЪЗРАСТЕН С ДЕТЕ

(Етиката на педофилията
Оле Мартин Моен (Ole Martin Moen)
Университет Осло, Център за изследване на ума в природата)

"... Хю Бротън, дискуссионен писател от времето на Джеймс Първи, е доказал, че Рахаб е била блудница на десет години. Всичко това е много интересно и допускам, че вече виждате как се разпенва устата ми пред припадък – обаче не, нищо не се разпенва, просто издухвам разноцветни мехурчета от щастливи мисли в съответната чашка. Ето и други картинки. Ето Вергилий, който (цитирам стар английски поет) „нимфетка в тон един възпява“, макар най-вероятно да е предпочитал перинеума на момчето. Ето две от невръстните дъщери на крал Ехнатон и на неговата кралица Нефертити, имали са ги шест такива – нилски, с бръснати глави, голички (нищо освен безброй наниз и мъниста), с меки кафявички коремчета като на кутрета, с издължени абаносови очи, спокойно разположили се върху възглавници и напълно запазени след трите хиляди години. Ето върволичка-

та десетгодишни младоженки, принуждавани да седнат върху фасциния – кол от слонова кост в храмовете на класическото образование. Бракът и съжителството с деца се срещат все още твърде често в някои индийски области. Така осемдесетгодишни старци от Лепчана се женят за осемгодишни момиченца и никой не се вълнува от това. В края на краищата Данте се е влюбил безумно в своята Беатриче, когато тя едва била навършила девет години и била тъй искряща, начервена, сладка, с пурпурна рокля със скъпоценни камъни, това се случило през 1274 година във Флоренция, на частен пир, през веселия месец май. А когато Петрарка се влюбил безумно в своята Лаурина, тя била светлоруса нимфетка на дванайсет години и тичала през вятъра, през прахоляка и цъфтежа, самата тя същинско литнало цветче сред прекрасна равнина, която се вижда от Воклюзките хълми."

{„Лолита“, Владимир Набоков
Превод от руски – Пенка Кънева}

ресторант-пицария
СЛАВЯНИ

Canteen